

Juni 1790. Efter denne blev der nemlig i de Amter, hvor sammes § 1 nøiagtig iagttoges af vedkommende Amtmand, efterhaanden ved Reguleringen af ethvert nogenlunde betydende Vandløb, beffikket 2de af de i Sagen meest interesserede Mænd til at have Tilsyn med, at de vedtagne Bestemmelser bleve iagttagne, hvorfor der i Reglen tilstodes dem en Godtgjørelse. Disse Mænd vare da forpligtede til aarligt at syne Vandløbene og indgive Beretning til Amtet om de forefundne Mangler, hvilke de da strax fik Ordre til inden en påseende given Frist for de Arbeidspligtige at foranstalte afhjulpen for disses Regning, hvorefter Beløbet indredes ved Udpantning. Da mange af disse Vandløb ikke egnede sig til efter Anordn. 1846 at optages paa Regulativerne som større Vandløb, skøndt deres Vedligeholdelse dog kunde være af Bigtighed for en Mængde Lodsøiere, var det en Folge heraf, at de Vandløb, som ikke kom ind under denne Klasse og saaledes paa eengang bleve udelukkede fra den hidtil med dem førte Control, nu bleve forsømte, idet de ved Anordningens § 37 beffiktede Synsmænd ikke ere pligtige til at syne dem, medmindre Klage findes Sted. Det er derfor anseet ønskeligt, at de mindre Vandløb ikke undrages al offentlig Control. Denne Control er det anseet rettest at overdrage til Communalbestyrelserne (S: Sogneforstanderskaberne paa Landet og Communalbestyrelsen i Kjøbstæderne), men da det paa den anden Side ikke vilde være tilraadeligt at udstrække denne Control saavidt, at den skulde angaae ethvert nok saa ubetydeligt Vandløb, er det i § 5 paalagt disse Autoriteter efter deres locale Kjendskab til de mindre Vandløb samt til deres større og mindre Bigtighed, at forfatte en Fortegnelse over de mindre Vandløb, som skjønes at burde være under offentlig Control, hvilken Fortegnelse da maatte bringes til offentlig Kundskab i Kommunen med Opfordring til Enhver, som maatte ønske nogen Forandring i samme, inden 4 Uger at indgive sit motiverede Andragende desangaaende. Med Hensyn til Approbationen af denne Fortegnelse, Affattelsen af de fornødne Regulativer og disses Approbation indeholder Udkastet derfor nærmere Regler.

Til §§ 9—11.

Anordningen af 1846, §§ 53 og 58 bestemmer, hvorledes der skal forholdes, naar nye Vandledninger blive fornødne over anden Mandes Grund, og overlader til Landvæsens-Commissionen i Mangel af mindelig Forening efter Tilkalder af Synsmændene at afgjøre og ordne det Fornødne i denne Henseende. Om ogsaa Udtrykkene i disse Paragrapher ere saa almindelige, at de bogstavelig taget kunde finde Anvendelse paa den nyere Jordforbedringsmaade ved Afledning gjennem underjordiske Rør, er det dog utvivlsomt, at Lovgiveren ikke har havt denne for Øie, da Afstyningen dengang var saa at sige aldeles ukendt her i Landet.

Det er derfor under alle Omstændigheder anseet rigtigt i denne S udtryffeligt at fastsætte, at de i ovennævnte Retning i Lovgivningen indeholdte Bestemmelser ogsaa ere anvendelige med Hensyn til Afledning af Grundvandet ved Affvning.

Det bliver da Landvæsens-Commissionen, som i Mangel af mindelig Forening i Hensehold til Anordningen af 1846 § 54 har at undersøge, om der er Grund til uden de Vedkommendes Minde at paalægge dem at taale en saadan Foranstaltning, ligesom det ogsaa er Samme, der, naar Anlægget efter Localundersøgelse ansees anbefaleligt, har at bestemme dets Retning, Størrelse og Bestaaffenshed samt den Godtgjørelse, som derfor bør gives (§§ 56 og 57). Den Landvæsenscommissionerne saaledes givne Myndighed er nærmere bestemt i Udkastets § 10 og 11, hvorefter disse have at afgjøre, inden hvilken Tid Anlægget skal være fuldført, om Arbejdet og dets Vedligeholdelse skal ske ved Jordens Eier eller ved den, til hvis Nytte det væsentligst udføres, ligesom ogsaa om og da hvilken Erstatning der tilkommer dem, igjennem hvis Jord Afledningen finder Sted. Ved Fastsættelsen af denne bliver at tage fornødent Hensyn til, om den Vedkommende ikke selv maatte have Gavn af et saadant Anlæg gjennem hans Jord; men naar han ikke samtidig vil affive denne, bør Erstatningen formeentlig ikke nedsettes, fordi